

Vstupujeme – spolu s dalšími „ sourozenci ve víře “ - do dalšího úseku uspořádání týdnů a nedělí, které se v církvi, společenství Ježíšových učedníků se říká doba postní. Je „ dlouhá “ šest týdnů a jeden z jejich smyslů či cílů je příprava na svátky velikonoční, které na ní bezprostředně naváží.

Povězme na rovinu, že slovo půst naše současníky příliš neoslovuje, hledí k němu s nedůvěrou a velice často vzbuzuje jednoznačné odmítavé reakce. Půst je přeci podle nich omezení a v tomto případě nad to „ vnucené “, / „ nařízené “ / . A to nemá s prý pokrokovým a moderním způsobem života naprosto nic společného. A také prý nemůže být žádným přínosem / otázka „ co z toho “ – a to ve smyslu „ hmatatelném “ či „ čísel “ (údajů) - se mnohým dnes zdá naprosto nejdůležitější /.

Jenže odpovídá „ tato představa “ / „ model “ / půstu tomu, jak mu rozumí „ jistí - pro svědkové “ zvaní bible ? – A zde jsou dva nepominutelné znaky půstu:

Prvním z nich je jakési zastavení, ke kterému dochází proto, aby člověk „ obhlédl “ teren / rozuměj bilanci, účet svého života / . A tu – není – li raněn vnitřní „ slepotou “ seznává, že k němu patří nejedna „ nevydařenost “, na které má svůj nepřehlédnutelný podíl / „ podpis “ / . Do jeho života vstoupilo, navalilo se břemeno, které jej všelijak pokrývá a zotročuje. A on místo toho, aby žil nadějeplný a vnitřně bohatý život Božího dítěte, je svým způsobem politováníhodný žebrák a je naprosto zřejmé, že se z tohoto sevření či slepé uličky vlastními silami a dovednostmi nedostane.

A pak je zde to, co by se dalo nazvat oddělování, odpoutávání. Rozuměj od toho, co člověka ovládlo, co se jej zmocnilo. A tak je vlastně půst začátek cesty ke skutečné a pravé svobodě, k tomu, aby se člověk stal opět člověkem. A proto má v bibli vždy souvislost s Bohem. Nejedná se tedy o jakási cvičení / trenink / či vypěstování určitých dovedností, ale jde o „ vztažení ruky “ k Tomu, kterému se v bibli říká Spasitel / význam toho slova je Záchránce, Osloboditel / . Půst, který přinese skutečnou a opravdovou změnu je bez Boha / a to ne ve smyslu nějakého doplňku / nemyslitelný.

Prvnímu ze souboru šesti postních nedělí se v „ odborné “ církevní mluvě říká – inovocavit. Je to citát jednoho ze Žalmů v latině. Co tato slova připomínají, k čemu vedou ?

Nejprve ono “ volání “ . To může být několikero druhu. - Volání jako řev, který je projevem beznaděje a děsu, takže se snad alespoň uleví, ale u toho to skončí. - Volání jako projev zoufalství a bezradnosti / křik /, které neví jak dál a proto na sebe upozorňuje. - Je ovšem také volání – a právě na ně myslí tento Žalm - které je projevem důvěry a očekávání. I když je to, do čeho jsem se dostal, nad mé možnosti v těchto událostech obstát, vím o „ dobrém “ řešení. A proto se rád a vděčně obracím s důvěrou docela určitým směrem. Tedy volání, ke kterému patří vztah.

A pak zazní „odpovím “ . Jsou tedy volání, která nezaznívají „ do prázdna “, nejsou jakýmsi „ pokusem “ – uvidíme, co to „ udělá “ . Volá – li se právě „ tímto směrem “, pak si člověk může být jist tím, že přijde odpověď od Toho, komu není jedno, jak na tom onen volající je a proto nepřijde taková odpověď, která je jenom zvukovou ozvěnou. A k tomu je třeba připojit, že bible svědčí / a také zve / o zcela vyjímečném Bohu. A to takovém, který se nezaobírá jenom sám sebou a není jenom tím, o kterém se sepisují odborná pojednání a pořádají vědecké konference. Pro Boha bible stojí pomoc člověku na předním místě jeho zájmu.

Co tedy půst a my ?

Není nejmenší pochybnosti o tom, že i dnes je velice potřebnou záležitostí. A to v tom slova smyslu, že každý z nás se potřebuje zastavit a „ zhodnotit “ / ne ty druhé, ale především sebe / . A není jistě toho málo – to, co pokrývá může být kupř. tížadost / hlavně být první a to i za každou cenu /, vlastnictví nejrůznějších předmětů / musím mít ty nejposlednější „ výkřiky “ /, nepochybně všemu rozumím / být odborníkem na všechny otázky a problémy světa / . A tak se ze mě stává ten, kolem kterého se všechno točí. A v této závratí se mi ztrácí z očí ti kolem, z nichž nejeden potřebuje pomoc / očekává, že mu budu bratrem /.

Postní období nám připomíná, ubezpečuje nás, že s těmito neduhy nemusíme zůstat sami. Doba se pravda vzhledla v nejrůznějších „ technikách “, které prý vedou k tomu, že člověk bude „ lepší “ / kvalitnější / . Jenže lidská technika proti zotročování zlým nepochybně mnoho nepomůže. Doba postní nepřeslechnutelně připomíná, že s naším nemocným lidstvím, které má u každého z nás jinou podobu, je třeba vyhledávat Boží blízkost. Jenom tam dojde k uzdravení a k nápravě, jenom zde může nastat obrát v našem životě a my můžeme vyjít na novou cestu.

V křesťanských společenstvích na dobu postní navazují velikonoce. Je tomu tak proto, že právě Ježíš je tou nejzřetelnější podobou Božího zájmu o člověka a lásky k člověku, o čemž nepominutelně vydávají evangelijní svědectví. Necht' je tedy toto postní svědectví dobou, kdy právě tímto směrem vztahujeme své prázdné ruce. Nebude to marné a zbytečné, můžeme být uzdraveni / jenom „ tam “ skutečně uzdraveni /.

Tábor 26.2. 2012

vstup: 1 J 3, 8b
čtení: Mt 4, 1 - 11
před: Jr 24, 6
text: Ž 91. 15
VP: Jk 1, 27
poslání: Žd 4, 14 - 16

EZ 191 32
DEZ 643 682
SV 23

Vyznání a chvály :

Ž 62, 2

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

K tomuto světu, k našemu životu patří neklid, obavy, strach, otázky, břemeno, se kterým si nevíme rady

Pravda jsou ti, kdo nabízejí pomoc a řešení, ale jak se opakovaně ukazuje někteří na to nemají, jiní pak chtějí zneužít této situace

Děkujeme, že jsi tu i Ty a Tvá cesta za námi a mezi nás, Ty, který nás přijímáš jací jsme a nekladeš žádné podmínky

Vyznáváme, že k této Tvé nabídce přistupujeme polovičatě, jako k tomu, co užíváme pro tu nejhorší chvíli a pak chceme jít svou vlastní pohodlnější cestou

Proto nejsme pomoci a přínosem pro ty, mezi které jsi nás ne náhodou postavil

A tak před Tebe předstupujeme v pokoře před Tvou tvář a voláme – Pane smiluj se, zbav nás této pošetilosti a daruj nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že jsi tím, kdo má zájem o každého člověka a stále a znovu zveš na novou cestu

chválíme Tě, že nechceš zatratit, ale vysvobodit z moci selhání a Zlého

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

25.2.

1419 Václav IV určuje, ve kterých kostelích smí být vysluhováno pod obojí způsobou
1950 + Josef Toufar, římsko katolický kněz, který byl utírán po tzv. číhoštském zázraku

27.2.

330 v římské říši se církev stává státní, je ukončeno její pronásledování, ale církev se rychle a snadno „ zaplétá “ se státní mocí

1933 v Berlíně shořel říšský sněm / zřejmě úmyslně zapálen policií /, této události je zneužito k pronásledování odpůrců nacismu v Německu

28.2.

1551 + Martin Bucer, reformátor ve Strassbourku,

1.3.

1420 vyhlášena první křížová výprava proti Čechám

1457 založena Jednota bratrská v Kunvaldu ve Východních Čechách, která navázala především na odkaz Petra z Chelčic

2.3.

1458 českým králem zvolen Jiří z Poděbrad, který se pokoušel s malým úspěchem o smíření mezi zastánci reformace a přívrženci římskokatolické církve

4.3.

1919 v oblastech s německy mluvícím obyvatelstvem / tzv. sudetech / došlo k protestům proti založení Československa

Citáty :

„ Právo kritizovat má ten, kdo má odvahu pomáhat “

Abraham Linkoln, prezident Spojených států amerických

„ Člověk je krásný, je – li člověkem “
latinské přísloví